

KONFERENCA UKSG 2017

Konferenca UKSG (United Kingdom Serials Group), letos že 40. po vrsti, je potekala od 10. do 12. aprila 2017 v mestu Harrogate v Združenem kraljestvu.

Slika 1: Harrogate International Centre

Konferenca se je udeležilo 930 udeležencev, ki jih je v uvodnem nagovoru pozdravila Kate Price, vodja UKSG. Sledil je pozdravni nagovor Carol Ann Borchert, predsednice NASIG-a.

PASTI IN PRILOŽNOSTI V ZALOŽNIŠTVU

Dostop, etika in piratstvo

Uvodno predavanje z naslovom *Access, ethics and piracy* je imel Stuart Lawson (Birkbeck, University of London). V zvezi s piratstvom je poudaril predvsem tri točke:

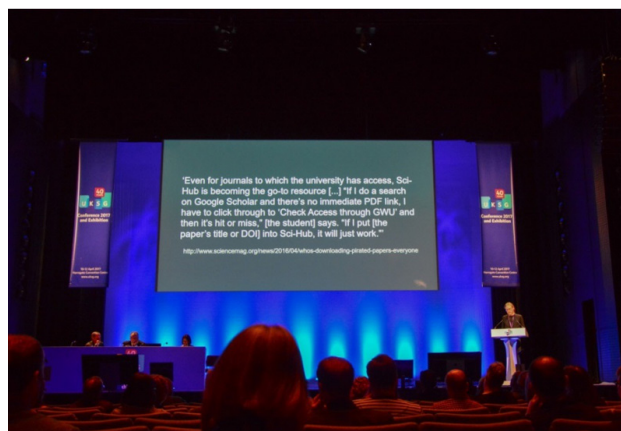
- Piratstvo je prisotno že zelo dolgo in poskusi odprave piratstva niso učinkoviti.
- Piratske spletne strani (kot npr. Sci-Hub) omogočajo boljši dostop do vsebin kot spletne strani založnikov.
- Piratstvo ni dolgoročno trajnostna rešitev za vzpostavitev optimalnega znanstvenega komunikacijskega sistema.

Dejstvo je, da večina ljudi nima dostopa do večine raziskav. Zato nekateri ljudje uporabljajo piratske strani, da pridejo do njih. Za nekatere je piratstvo neetično, za druge pa predstavlja liberalizacijo raziskav. Velikokrat prav piratstvo spodbudi inovacije in pospeši poglobitev znanja, saj piratske

strani pogosto delujejo odlično. Borba proti takšnim stranem pogosto privede do učinka Streisand (angl. *Streisand effect*) – poskusi odstranitve informacij imajo prav nasprotni učinek: informacije se še bolj razširijo kot prej.

Lawson je poudaril tudi nekatere druge vidike piratstva in etike, npr.: če je nekaj legalno, to še ne pomeni, da je tudi etično. Hkrati pa lahko velja tudi: če je nekaj nelegalno, še ne pomeni, da je tudi neetično (lastništvo avtorske pravice (angl. *copyright*) je namreč običajno v rokah založnikov namesto avtorjev). Cena dostopa do raziskav je resna ovira, ki mnogim preprečuje, da bi se s temi raziskavami seznanili in nato to znanje uporabljali pri svojem delu. Sci-hub je zelo učinkovit, saj rešuje probleme sočasnega dostopa do raziskav po vsem svetu. Socialne in ekonomske posledice piratstva so zelo kompleksne. Cena legalnih medijev je namreč previsoka, da bi si jo lahko privoščila večina ljudi. Tudi knjižnice se morajo zavedati, kako piratstvo vpliva nanje.

Lawson vidi rešitve v odprtem dostopu, kamor pa piratstvo ne spada. Večina definicij odprtega dostopa nedvoumno vključuje vidik dovoljenj in zahteva delo z legalnimi orodji. Če bo piratstvo sploh kdaj zatrto, bo kvečjemu takrat, ko bodo odpravljeni pogoji, potrebni za njegov obstoj, in če bo kdaj vzpostavljen sistem, ki bo delal v dobro raziskovalcem. Sci-hub ni odgovor, ampak je budnica. Je pokazatelj, da je trenutni režim intelektualne lastnine neučinkovit in da je treba vzpostaviti odprt sistem znanstvenega komuniciranja, ki bo služil svojemu namenu.

Slika 2: Uvodno predavanje Stuarta Lawsons

Po uvodnem predavanju sta se med razpravo pojavili vprašanji, koliko univerz je preprečilo dostop do Sci-Huba prek IP-naslovov in ali so udeleženci konference mnenja, da bi univerze morale preprečiti dostop do raziskav prek Sci-Huba, s čimer bi raziskovalcem in študentom onemogočile nelegalen dostop do vsebin. Zanimivo je, da večina univerz (glede na odziv publike) ni preprečila dostopa do Sci-Huba.

Nepoštena praksa objavljajanja

Sledilo je predavanje Donalda Samulacka (Editage/Cactus Communications) z naslovom *Irresponsible publication practices – more than just a wolf in sheep's clothing*, v katerem je skušal pojasniti, zakaj smo po njegovem mnenju na prelomnici v znanstvenem založništvu, ne le v prenesenem pomenu, ampak dobesedno. *Plenilsko založništvo* predstavlja resno tveganje za integriteto znanstvene literature, ne samo zaradi neodgovornega ravnanja in pomanjkanja recenzij, ampak tudi zato, ker lahko takšna revija čez noč izgine. S tem izginejo tudi vsi podatki (ki so lahko verodostojni), s čimer se prepreči uporabnost znanstvenih del, hkrati pa avtorje, ki so imeli z objavo tudi določene stroške (APC, article processing charge), dejansko tudi finančno oropajo. Pojasnil je vzroke, zakaj se soočamo s tako koruptivnimi praksami. Po njegovem mnenju ne gre samo za izogibanje plačilom, povezanih z odprtim dostopom, čeprav je v ozadju teh ravnanj običajno vedno denar. Velikokrat lahko zasledimo naslove člankov, ki govorijo o umikih člankov, goljufijah, prodaji avtorstev, plenilskih revijah, goljufijah pri citiranju in podobno. Vse to so elementi nepoštenih ravnanj, ki izhajajo iz velikih pritiskov na avtorje, da morajo objavljati v uglednih revijah.

Statistike kažejo izjemno naraščajoč trend rasti plenilskega založništva. Porazdelitev plenilskih založnikov, ki objavljajo v odprtem dostopu, kaže, da jih je veliko z azijskega področja, čeprav lokacij ni vedno enostavno najti. Plenilski založniki so namreč izredno dobri v skrivanju svoje dejanske lokacije. Naslovi teh založnikov so običajno v zasebnih hišah.

Kdo je pri takšnem ravnanju dejansko najbolj oškodovan? Najbolj so oškodovani evropski in ameriški avtorji (okoli 20 %), ki porabijo davkoplačevalski denar za objave v plenilskih revijah. Uredniki teh revij avtorje velikokrat vabijo prek e-pošte z obljubo, da bo članek zagotovo objavljen in da bo objavljen tudi v zelo kratkem času (npr. v 24 ali 48 urah). Zaskrbljujoče je tudi to, da večina naslovov plenilskih revij teži k uporabi izrazov, kot so "biometrical", "engineering" in podobno. V prihodnosti boste morda kdaj sedeli v letalu in upali, da letalo ni bilo skonstruirano na podlagi podatkov v plenilskih revijah. Dejstvo je, da podatki, objavljeni v plenilskih revijah, postajajo vse prodornejši, seveda pa niso recenzirani. Te podatke nato uporabljajo tako mediji kot raziskovalci; slednji jih uporabljajo pri svojih

raziskavah in jih tudi citirajo. Pri primerjavi podatkov v različnih revijah je tako težko presoditi, kateri podatki so verodostojni. Plenilske revije dovolijo krajo podatkov, ki jih potem obdelujejo naprej, in težko je preveriti, kdaj so bili kakšni podatki ukradeni.

Vsak vidik na osi objavljajanja ima dandanes plenilske elemente. Ti elementi so povezani z uredniškim odborom (zlorabe uglednih imen, neobstoječe osebe), recenzentstvom, rokopisi in storitvami, povezanimi z avtorstvom (avtorstvo na prodaj, plagiatorstvo, rokopisi na prodaj, goljufije pri pisanju). Samulack je mnenja, da bomo imeli v roku dveh let resnične težave pri identificiranju poštenih (etičnih) praks, saj ne bomo zmožni izobraziti avtorjev o teh nevarnostih tako hitro, kakor hitro nepoštena praksa in aktivnosti postajajo prevladujoče. Če se tega zdaj še ne zavedamo, se bomo morali tega zavedati čim prej, saj to zelo vpliva na integriteto literature. Plenilski založniki običajno nimajo pomislekov glede tega, da so plenilski, zanima jih le denar in ni jim mar za literaturo, znanost ali avtorje. Še več, če nekdo v družbi pogosto poudarja nevarnost plenilskih založnikov, je velikokrat označen za nekoga, ki "preveč komplicira".

Zato je po njegovem mnenju prav ironično, da smo pravkar priča izginotju enega izmed nadzornih mehanizmov – seznama (črne liste) Jeffreya Bealla. To je bil edini vir, ki je osvetljeval zadeve okoli plenilstva. Črno listo so nadomestile bele liste (DOAJ, OASPA, Cabell's International, SCOPUS, JCR ipd.).

Samulack je izpostavil tudi najpogostejše znake, ki morajo pri avtorju vzbuditi sum, da gre za plenilsko revijo:

- Revija ni indeksirana v nobeni izmed pomembnih baz podatkov (Scopus, DOAJ, JCR ipd.).
- Faktor vpliva je omenjen v reviji, ni pa ga v bazi JCR (obstajajo lažni faktorji vpliva, ki se poigravajo z znamkami, kot npr. ISI ipd.).
- Uredniki in uredniški odbor niso z ustreznega področja.
- Mehanizem recenzentstva ni jasen, pogoji objave pa so predobri, da bi bili resnični.
- Stroški obdelave članka (angl. *article processing charges*, APC) niso jasno predstavljeni.
- Revija ali založnik pošilja neželjeno pošto še naprej, kljub prošnji, naj preneha. E-sporočila so napisana neprofesionalno.
- Nemogoče je preprosto identificirati založnika, telefonsko številko, naslov, e-naslov (velikokrat e-naslovi sploh ne delujejo).

Samulack se je dotaknil tudi ugrabljenih revij (angl. *hijacked journals*), pri katerih nekdo za določeno obstoječo revijo ustvari ponarejene spletne strani in tako ugrabi identiteto prave revije. Velikokrat so lažne spletne strani revije videti

lepše, zato avtorje tudi lažje preslepijo in jim prek teh spletnih strani ponujajo objavo člankov ob plačilu APC.

Nepoštene prakse objavljanja zajemajo tudi servise, ki avtorjem ponujajo pisanje člankov; ti servisi goljufajo pri recenziranju. Obstajajo celo tržnice člankov z različnih področij in z različnimi naslovi. Zato je previdnost nujna; pred tem je treba zaščititi univerze, študente in raziskovalce.

V zvezi s tem je predstavil orodje Think Check Submit, s katerim avtorji lažje identificirajo plenilsko revijo in tako zmanjšajo možnost, da bi ji poslali svoj članek v objavo. Gre za preprosto, vendar zelo učinkovito orodje, s katerim se avtor prepriča, ali bo objavil v zaupanja vredni reviji. Kot drugo možnost preprečevanja nepoštenih praks na področju založništva je omenil tudi pobudo za povezovanje akterjev s tega področja (založniki, revije, akademske ustanove itd.), ki želijo zagotoviti odgovorne možnosti objavljanja (Coalition for Responsible Publication Resources, CRPR); ta pobuda je sicer še v povojih, njena ideja pa je, da razvije proces varnostnega preverjanja za vse nepoštene entitete (ne samo založnike, ampak tudi vire, ki jih uporabljajo avtorji (npr. podatkovne baze ipd.)). Vse entitete, ki bi bile označene kot ustrezne in zaupanja vredne, bi dobile posebno oznako.

V zaključku je poudaril, da mora biti plenilska industrija budnica in je zato nujno, da se čim prej vzpostavijo mehanizmi za preprečevanje takšnih dejavnosti.

Kaj nam bo prinesla prihodnost?

Prvi sklop je s predavanjem z naslovom *Consolidating into a new Industry 2017* zaključil David Worlock (Consultant), ki je poudaril, da je bil Guttenbergov svet nespremenjen celih 500 let, preden so se začeli premiki naprej, medtem ko smo danes priča zelo hitrim spremembam v založništvu. Prihodnji postodprti svet univerzalne dostopnosti podatkov in industrije, ki služi znanstveni komunikaciji, bo leta 2025 po njegovem mnenju precej drugačen od današnje založniške industrije. V ospredje bodo prišli podatkovna skladišča in podatkovni bazeni.

Sledila je predstavitev izbirnih vsebin in predavanj v manjših skupinah. Predavanje z naslovom *What does it mean to be a competent bibliometrician? Creating a set of bibliometric competency statements* sta imela Elizabeth Gadd (Loughborough University) in Andrew Cox (Information School, University of Sheffield). Predstavila sta Izjavo iz San Francisca o vrednotenju znanstvenih del (DORA – San Francisco Declaration on Research Assessment) in Leidenski manifest (Leiden Manifesto for Research Metrics), ki zajema deset načel dobre prakse ocenjevanja znanosti z uporabo bibliometrike. Prikazala sta študijo o treh ravneh kompetenc (osnovna,

osrednja in napredna raven), ki jih knjižničar potrebuje pri bibliometričnih nalogah.

Stacy Konkiel (Altmetric) in Charlie Rapple (Kudos) sta v predavanju *Uncovering the meanings behind altmetrics: an exploratory study* predstavila izsledke raziskave, katere namen je bil bolje spoznati spletne aktivnosti, navade, obnašanje in motive raziskovalcev v znanstvenem komuniciranju, kar rezultira v altmetriki. Altmetrika meri odmevnost raziskovalnega dela na spletu in omogoča samodejno beleženje novih omemb in drugih spletnih dogodkov. Zajema podatke družbenih omrežij (npr. Twitter, Facebook), spletnih dnevnikov, javno dostopnih vsebin, novičarskih portalov, referenčnih orodij (npr. Mendeley) ter drugih virov informacij (npr. Wikipedia, Youtube). Z raziskavo so želeli ugotoviti, kaj v znanstvenem komuniciranju na spletu motivira raziskovalce, da delijo, komentirajo, shranjujejo in prenašajo znanstveno vsebino in razpravljajo o njej, ter kdo in v kakšne namene lahko podatke iz altmetrike uporablja (npr. založniki, knjižnice, raziskovalci, financerji raziskav itd.).

V predavanju z naslovom *Advancing the research paper of the future: challenges for authors, publishers and libraries* so Gail Clement (Caltech Library), John Hammersley (Overleaf) in Martijn Roelandse (Springer Nature) predstavili, kakšni bodo oz. naj bi bili znanstveni članki prihodnosti (angl. *Scientific Paper of the Future*, SPoF). Znanstveni članek prihodnosti bo neke vrste mapa različnih vsebin, ki bo učinkovito zadovoljevala potrebe tako raziskovalcev oz. avtorjev kot tudi založnikov, knjižničarjev, posrednikov pri dostopu (npr. ponudniki storitev), bralcev, urednikov, recenzentov idr. Že pri nastajanju članka bo treba zagotoviti podporo kolaborativnemu načinu raziskovanja (angl. *collaborative nature of research*) ter zadovoljiti glavne izzive in potrebe znanstvene sfere. Povečati je treba zaupanje v znanstvene zapise, pri tem pa ohraniti nevtralnno, a hkrati zelo vplivno vlogo knjižnic.

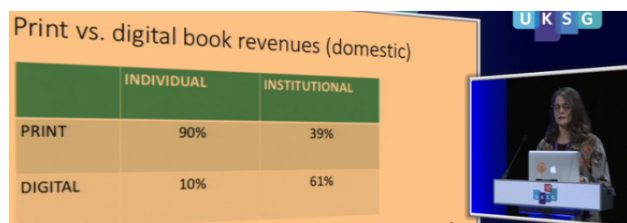
Prvi dan konference se je zaključil s tremi kratkimi prispevki. Tim O'Neill (University of Manchester Library) je predstavil njihovo nedavno razvito aplikacijo *UoM Checkout App* za androidne naprave, ki omogoča izposojanje knjig, brskanje po virtualnih policah, podaljšanje izposoje ter priporoča podobne knjige itd. Tasha Mellins-Cohen (HighWire Press) je v prispevku z naslovom *Off-campus access should just work* predstavila storitev, ki študentom in raziskovalcem omogoča dostop do virov tudi zunaj kampusa. Zadnji prispevek prvega dne sta imela Christopher Daley in David Walters (Brunel University London), ki sta v prispevku z naslovom *Measuring openness over managing mandates* opisala, kakšne so možnosti prihodnjih korakov v smeri odprtosti.

FINANCIRANJE, PODPORA IN NAGRAJEVANJE RAZISKAV

Na začetku drugega dne konference je imela Chris Banks (Imperial College London) predavanje z naslovom *Focusing upstream: supporting scholarly communication by academics*. Predstavila je različne izzive, s katerimi se soočajo v Združenem kraljestvu pri zagotavljanju storitev, namenjenih podpori akademskega okolja, ter predstavila vidike vseh vpletenih: financerjev, akademikov, institucij, založnikov in knjižnic. Omenila je tudi, da so članki, ki so v odprtem dostopu, veliko pogosteje citirani kot članki v revijah, ki nimajo odprtega dostopa.

Sledilo je predavanje Barendra Monsa (Dutch Techcentre for Life Sciences) z naslovom *GO FAIR – beyond open access*, v katerem je najprej s kratkim filmom prikazal potrebo po obvladovanju masovnih podatkov (angl. *big data*) na osnovi principov FAIR (Findable, Accessible, Interoperable, Re-usable). Poudaril je, da je za obstoječe sisteme značilna velika izguba podatkov in da moramo težiti k cilju odprte znanosti. Bil je tudi zelo kritičen do faktorjev vpliva, ki bi jih bilo treba po njegovem mnenju nemudoma ukiniti, saj nimajo zveze s kvaliteto revij in podatkov ter celo zavirajo učinkovito objavljanje. Poudaril je, da je odprti dostop izjemno drag, zato si je treba prizadevati, da bi dosegli skrbništvo nad podatki na način FAIR, tako da bi bili podatki zlahka najdljivi, dostopni, uporabni in interoperabilni. Predstavil je tudi članek, ki ga je napisal računalnik na osnovi uporabe takšnih podatkov.

V predavanju z naslovom *The present and future of university-based publishing* je Amy Brand, direktorica založbe The MIT Press, predstavila dejavnosti, način delovanja in načrte za prihodnost njihove univerzitetne založbe, ki je pomembna komponenta odličnosti univerze. Letno izdajo več kot 220 knjig in več kot 30 revij s področja znanosti in tehnologije.

Slika 3: Založba The MIT Press – primerjava prihodkov od prodaje (Vir: arhiv UKSG, 2017)

Sledila je predstavitev izbirnih vsebin. Ed Pentz (Crossref) je v predavanju z naslovom *In the hands of many: how can you improve discoverability through richer metadata?* poudaril probleme avtorjev, ki želijo biti vidni, raziskovalcev, ki želijo lažjo uporabo podatkov in ponovljivost raziskav, založnikov in ponudnikov storitev, ki želijo povečati

uporabo svojih storitev, ipd. Vsak igra svojo vlogo in ideja je, da se olajša sodelovanje vseh v znanstveno okolje vključenih akterjev z uporabo izboljšanih metapodatkov, katerih končna cilja sta pospeševanje znanstvenih raziskav in omogočenje učinkovite uporabe in izmenjave podatkov. Pri tem je seveda potrebno sodelovanje vseh vpletenih. Crossref je tako oblikoval pobudo Metadata 2020, katere cilj je razviti bogatejši metapodatkovni model (standard), ki bo v čim večji meri pokrival potrebe vseh in ne bo pisan le na kožo založnika. V največji možni meri želijo zagotoviti ravnovesje med konsistenco in fleksibilnostjo. Pri tem se soočajo s kar nekaj težavami, saj vsi sicer podpirajo idejo standarda, vseeno pa bi vsak najraje uporabljal svojega.

Sledili so trije krajši prispevki. V prispevku z naslovom *Making social media work for you: engaging students, building connections and finding a library voice* je Zelda Chatten (University of Liverpool) predstavila vpliv uporabe družbenih omrežij na sodelovanje in povezovanje z uporabniki njihove knjižnice. V knjižnici so leta 2008 začeli uporabljati Facebook in Twitter, čeprav takrat še niso točno vedeli, zakaj. Z leti so ugotovili, da uporaba družbenih medijev izjemno krepi vezi z uporabniki. Povezali so se s študenti in tudi z njihovo pomočjo gradili glas knjižnice (angl. *library voice*), ki ima danes veliko privrženecov. Na Twitterju imajo danes že več kot 8000 sledilcev in študentje naravnost obožujejo njihove tvite, ki so velikokrat polni humorja, kot npr.: "Prosimo, ne puščajte sendvičev na knjižnih policah. Če potrebujete pomoč pri razlikovanju knjig in sendvičev, se obrnite na osebje knjižnice."

Caroline Kimbell (Senate House Library, University of London) je v prispevku z naslovom *Shouting in the library* predstavila edinstven korpus radikalnih političnih zbirk, ki jih ima njihova knjižnica. V prispevku z naslovom *Facts of the matter: what librarians want publishers to know* pa sta Bernie Folan (Bernie Folan Research and Consulting) in Claire Grace (The Open University) spregovorili o raziskavi, ki razkriva, da morajo založniki in ponudniki servisov bolj sodelovati s knjižničarji, če želijo zadovoljne uporabnike. Uporabnikov ne zanimajo platforme in vmesniki, pomemben jim je samo dostop do vsebine. Če uporabniki potrebujejo tečaj, da znajo uporabljati produkte, je to samo znak, da je treba več vlagati v razvoj.

Ponovno je sledila predstavitev izbirnih vsebin. Zelo zanimivo predstavitev z naslovom *Postgraduate research students' academic journal User eXperience (UX): findings from a joint Loughborough University and Taylor & Francis project* sta imela Gareth Cole (Loughborough University) in Laura Montgomery (Taylor & Francis). Skupaj s sodelavci sta izvedla raziskavo, v kateri je osem mesecev sodelovalo deset podiplomskih študentov. Zanimalo jih je, kakšne so njihove uporabniške izkušnje, vednje in potrebe v digitalni knjižnici. Skušali so ugotoviti, kako iščejo vsebine, katere

vstopne točke uporabljajo, kako upravljajo z najdenimi informacijami, kako razvijajo svoje raziskovalne in iskalne sposobnosti, kaj jih najbolj frustrira ter kakšno pomoč pričakujejo od knjižničarjev in založnikov. Predstavitve je bila izvedena zelo domiselno, saj smo pri njej s svojimi mobilnimi napravami aktivno sodelovali tudi udeleženci. Naši odgovori so bili prikazani na spletu in primerjani z izsledki raziskave.

Sledili so trije krajši prispevki. V prispevku z naslovom *Publishing for purpose* je Andrea Powell (CABI) prikazala, kako CABI aktivno sodeluje pri obravnavi vprašanj, pomembnih za trajnostni razvoj (npr. preskrba s hrano). William J. Nixon in Michael Eadie (University of Glasgow) sta v prispevku z naslovom *Putting the repository at the heart of REF readiness at the University of Glasgow* govorila o razvoju institucionalnega repozitorija, v ta dan zadnjem prispevku z naslovom *Tools and trials at Cambridge University Press* pa je Monica Moniz (Cambridge University Press) predstavila rezultate testiranja orodij za založniške rešitve (Overleaf, Publons).

AKADEMSKO KOMUNICIRANJE V ŠIRŠEM SVETU

Na začetku tretjega dne konference so bile predstavitve izbirnih vsebin. Vimal Shah (King's College London) je v predavanju z naslovom *Research Data Management: developing system with researchers' needs in mind* predstavil študijo primera pri razvoju sistema in servisov za upravljanje podatkov o raziskovalcih in raziskavah na King's College London. Poleg običajnih zahtev pri razvoju takšnih sistemov, kot so varnost podatkov, nepodvajanje, učinkovitost, možnost ponovne uporabe podatkov, nadzor, vpliv in vidnost, so v razvoj sistema aktivno vključili tudi raziskovalce in dali velik poudarek analizi njihovih potreb in zahtev. Menijo, da je to pri razvoju učinkovitega sistema nepogrešljivo. Poskušali so upoštevati zahteve financerjev, založnikov, zakonodaje, etike pri raziskovanju, institucionalne politike, priporočil Evropske komisije itd. Med drugim so poudarili tudi velik pomen *ORCID* in *DOI*.

Helen Adey (Nottingham Trent University) in Andrea Eastman-Mullins (Alexander Street Press) sta v predavanju z naslovom *User Engagement Analytics: measuring and driving meaningful use of e-resources* predstavili izsledke skupne pilotske analize merjenja uporabe e-virov z vidikov različnih akterjev (založnikov, knjižnic, posameznikov in naprav) s ciljem zagotoviti čim bolj učinkovito odločanje na področju trženja in promocije virov.

Sledilo je plenarno in hkrati tudi zadnje predavanje na konferenci z naslovom *Post-Truth: the role of publishers and librarians*, v katerem je Charlotte Roueché (King's College London, Department of Classics) predstavila svoj pogled

na vlogo "kuratorjev znanja" – akademikov, založnikov in knjižničarjev.

Slika 4: Charlotte Roueché o knjižničarjih

Vsi moramo sprejeti odgovornost za učenje, razumevanje in resnico. Kam drugam naj gredo ljudje po resnico, če ne h knjigam, revijam in v knjižnice, in kako naj razlikujejo med odgovornim poročanjem in poročanjem s političnim ozadjem? V predavanju je poudarila vlogo akademikov, založnikov in knjižničarjev na področju gospodarstva 21. stoletja pri omogočanju dostopnosti kakovostnega znanja vsem ljudem.

Apolonija Marolt Zupan, Darinka Šeško